

περίπου, διότι ἦτο κατὰ 3 ἢ 4 ἔτη πρεσβύτερός μου — και ἀπεφάσισα νὰ ἀποκτήσω και ἐγὼ ὥρολόγιον.

Μετὰ τὸ μάθημα μετέβην πρὸς τὴν μητέρα μου και ἐδήλωσα τὴν ἀπαίτησίν μου ταύτην. Ἐκείνη ἀπεκρίθη μὲν «ἄλλα πάλιν», ἀλλὰ διείδον, ὅτι δὲν εὔρε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς αἰτήσεώς μου ἀδύνατον. Ἐπρόσθεσε μόνον:

— Ὁ Γιωργος ἀκόμη δὲν ἔχει ὄρολογι και θέλεις σὺ πρὸ τοῦ μεγαλειτέρου σου ἀδελφοῦ;

— Πάρετέ του και αὐτοῦ, ἀπεκρίθην.

Οὕτως ἐτελείωσεν ἡ πρώτη ἔφοδός μου, ἀλλὰ μετὰ τῆς σταθεραῦς ἀποφάσεως νὰ ἐπαναλάβω αὐτὴν ἐντονωτέραν ἐν ἀνάγκῃ.

Μετὰ τινος ἡμέρας ὅμως παρείχετο εἰς τὸν ἀδελφόν μου ὥρολόγιον, διὰ νὰ τηρηθοῦν οἱ τύποι, και ἐκ τούτου διείδον, ὅτι ἐπλησίαζε και ἡ ἰδική μου σειρά.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἐπὶ ποία προφάσει — ἴσως ἐπιδόσεώς μου εἰς μάθημά τι — ἀπέκτησα και ἐγὼ ὥρολόγιον και μάλιστα χρυσοῦν.

Ἦτο ἡμέρα Κυριακή· ἐκρέμασα τὸ ὥρολόγιον ἀπὸ ἀρκετὰ ὀγκώδους κορδονίου και, συνοδευόμενος ὑπὸ συμμαθητοῦ μου τινός, ἐξῆλθον εἰς περίπατον πρὸς τὴν Ἄμμον, φανταζόμενος ὅτι ὄλων ἐκεῖ τῶν περιδιαβαζόντων τὰ βλέμματα συνεκεντροῦντο εἰς τὸ κορδόνιον τοῦ ὥρολογίου μου!

Μεταξὺ ἄλλων παρετήρησα μακρόθεν τὸν ἀδελφόν μου συμπεριπατοῦντα μετὰ τινος συμμαθητοῦ και ἐβάρδισα πρὸς αὐτούς. Ἄμα τοὺς ἐπλησίασα, ἤκουσα τὸν συμπεριπατητὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου λέγοντά μοι:

— Τί ὥραν ἔχετε;

